

intprospects/Resources/3349341288990760745/MigrationandDevelopmentBrief21.pdf.pdf.

3. World Economic Situation and Prospects 2015. - United Nations New York, 2015. – 34 s. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.un.org/en/development/desa/policy/wesp/wesp_archive/2015.

МЕТОДИЧНІ ЗАСАДИ СТРАТЕГІЧНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

Гавриленко Т. В., к.е.н., доцент, доцент кафедри економіки підприємства
Козінець А. А., магістрант
Київський національний університет технологій та дизайну

Становлення ринкової системи господарювання та розвиток конкурентних відносин між її суб'єктами в Україні вимагають впровадження одночасно керівного та керованого організаційно-економічного механізму, здатного забезпечити стабільне ефективне високоприбуткове функціонування найважливіших структурних одиниць – промислових підприємств та мобільно інтенсифікувати відтворювальні процеси як на локальному, так і на глобальному рівнях. В умовах зростання нестабільності навколишнього середовища і складнощів ведення бізнесу підвищення якості управління ґрунтується на принципі управління результатами на основі ключових показників ефективності, що робить процес управління результатами предметним і об'єктивним. У зв'язку з цим, актуалізується вирішення питання вибору найбільш важливих шляхів підвищення ефективності ринкової діяльності промислових підприємств.

Важливою складовою ефективності підприємства, а отже, і значним резервом її підвищення, є організація виробничого процесу. У конкретних умовах підприємства слід проаналізувати всі аспекти, що визначають ефективність організації робіт – від рівня робочого місця окремого робітника чи спеціаліста до рівня підприємства в цілому.

Не менш важливим за ефективну розробку стратегії є її успішна реалізація. Задача реалізації стратегії полягає в розумінні того, що необхідно зробити, щоб стратегія працювала й були дотримані намічені строки її виконання. Задача виконання стратегії є найбільш складною й трудомісткою частиною стратегічного управління. Вона проходить практично через всі рівні управління й повинна бути врахована в більшості підрозділів підприємства. Реалізація стратегії, тобто її втілення в життя – це комплекс дій, що сприяють підвищенню ділової активності в організаційних та фінансових сферах, розробленню політики підприємства, створенню корпоративної культури й мотивації персоналу, всього того, що направлено на досягнення намічених результатів. Проте, місія підприємства, цілі, стратегія чи підхід до її реалізації не повинні бути остаточними. Оцінка роботи, аналіз змін, корегування стратегії – звичайні та необхідні складові процесу стратегічного управління. Адже, постійна поява нових обставин змушує робити корективи. Довгострокове

направлення розвитку може бути змінено, внаслідок чого змінюються і цілі, що, звісно, зумовить необхідність корегування стратегії. Проте, тут слід відмітити, що зміни менеджер повинен робити швидко та якісно, при цьому враховувати потреби споживачів, орієнтуватися на максимальне їх задоволення, домогтися значних конкурентних переваг на ринку. Якщо ж менеджер зволікає зі змінами, недостатню увагу приділяє вивченню зовнішнього середовища, то виникає сумнів щодо успішності прийнятих управлінських рішень і як наслідок зниження конкурентоздатності підприємства, неспроможність задовольнити потреби споживачів.

Стратегія участі у виробництві товару великої організації передбачає кооперацію з великим підприємством, використання при цьому його переваг. Однак, щоб не попасти у залежність від такої великої фірми, бажано малому підприємству співпрацювати з кількома великими партнерами, частка кожного з яких не повинна перевищувати 20 % у загальному обсязі продаж.

Стратегічна мета спрямована на зміцнення конкурентних позицій підприємства на ринку, які спрямовані на забезпечення більш високих темпів зростання, збільшення частки ринку, на покращення якості продукції та послуг порівняно з конкурентами, на досягнення найнижчого рівня витрат, на підвищення віддачі від інвестицій тощо. Отже, сформульована стратегія повинна бути використаною для розробки стратегічних проектів із зосередженням уваги на максимальному використанні можливостей підприємства.

ЗАСАДИ ФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ АНТИКРИЗОВОГО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Гавриленко Т. В., к.е.н., доцент, доцент кафедри економіки підприємства
Петренко Т. В., магістрант
Київський національний університет технологій та дизайну

Проблематика антикризового управління підприємством широко висвітлена в наукових працях вітчизняних та зарубіжних учених [3], проте разом з тим деякі аспекти не знайшли належного відображення в літературі і потребують подальшого розвитку та дослідження. Так, бракує підходів до оцінки ймовірності виникнення кризових явищ та рівня кризового стану вітчизняних підприємств з урахуванням їх розмірів, виду діяльності, організаційно-правової форми, галузевої належності та регіональної специфіки тощо; недостатньо повно вивчені особливості розроблення та реалізації комплексу антикризових заходів залежно від типу підприємства та варіанти організаційних рішень під час побудови системи антикризового управління.

Головними особливостями процесу антикризового управління є: мобільність та динамічність у використанні ресурсів та проведенні змін; здійснення програмно-цільових підходів в технологіях розроблення та реалізації антикризових рішень; підвищена чутливість до чинника часу в